

Kl. 16.50

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg tror, at hvis man helt overordnet kigger på, hvordan indsatsen for ligestilling og sejrene er opstået, f.eks. eller inden for det nuværende EU-samarbejde, så vil man se, at i de lande, hvor man har mest lovgivning på området, er der også mest ligestilling.

Eksempelvis er der i den sydlige del af EU-fællesskabet, hvor der er meget lidt lovgivning, også mindre ligestilling. Det siger jeg, fordi jeg tror sådan helt grundlæggende, at ministeren har ret i, at på ligestillingsområdet er der behov for holdningsændringer, i øvrigt fra alles side, men lovgivningen kan i mange, mange, mange situationer være det redskab, der er nødvendigt.

Så vil jeg sige helt grundlæggende, at jeg er meget enig med ministeren i, at hele spørgsmålet om de etniske kvinder er meget, meget centralt. Jeg er meget tilfreds med den indsats, der bliver gjort imod handel med kvinder og vold mod kvinder osv., men den store gruppe etniske kvinder i Danmark lever jo et helt almindeligt liv, hvor det er adgangen til arbejdsmarkedet, som er en af de store hurdle, vi står over for.

Der skal jeg bare spørge ministeren, om ikke et generelt løft på ligestillingsområdet er noget af det, der skal til, for at de etniske kvinder også får bedre betingelser, og at det i den sammenhæng kan undre, at regeringen f.eks. indfører en ordning, hvor man kan få penge for at passe børn i eget hjem, for rammer det ikke lige præcis modsat, således at en række etniske kvinder har fordel af at blive uden for arbejdsmarkedet?

Ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Det kunne man tro, og vi frygtede jo også lidt, da vi lavede ordningen, at det måske ville blive et tilbageslag for de etniske kvinder, der ville vælge at gå hjemme og passe deres børn. Men heldigvis er det myter oppe i vores hoveder og gudskelov for det. Vi har sådan en idé om, at etniske kvinder bare vil gå hjemme og passe deres børn, men det vil de ikke. Der er lavet undersøgelser, der viser, at de meget gerne vil have deres børn i daginstitution, vuggestue og børnehave, og vi er ved at være oppe på nogle høje procenter. Nu kan jeg ikke huske, om det er 81 pct. af børnene, det drejer sig om, hvor vi – eller er det den etniske danske befolkning? – har 95 pct. af vores børn i alderen 3-6 år gående i børnehaver.

I de kommuner – og det er bl.a. Ishøj Kommune, hvor man har gjort en særlig indsats, når man kan se på dåbsattesten, at nu er det ved at nærme sig, at det vil være hensigtsmæssigt for børnene at komme i institution, så man kontakter dem – vil mødrene meget gerne benytte sig af det tilbud, de har måske bare ikke hørt om det. Så det er altså en fordom, og vi kan også se på tallene, at de heldigvis ikke har benyttet sig af denne her form for ordning.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nu er der jo i det hele taget ikke så mange, der har benyttet sig af ordningen. Jeg har såmænd ikke nogen fordom om, at etniske kvinder ønsker at gå derhjemme. Jeg tror helt grundlæggende, at langt det største flertal af vores etniske kvinder i Danmark selvfølgelig ønsker at leve et helt almindeligt liv, hvor de både har et familieliv og et aktivt arbejdsliv.

Mit spørgsmål til ligestillingsministeren går på, at hvis man ønsker at fremme ligestillingen også for etniske kvinder, hvorfor etablerer man så en ordning af den karakter? Hvorfor understøtter man f.eks. ikke, at fædre får flere rettigheder i forbindelse med barsel, for der kan vel også være en pointe i, at de etniske fædre helt fra starten vænner sig til at tage et meget, meget direkte ansvar for deres børns opvækst?

Hvorfor understøtter man eksempelvis ikke et forslag, som at det maksimalt må koste 1.000 kr. at have et barn i daginstitution? På den måde kunne man sikre, at også flere etniske kvinder ville kunne få adgang til arbejdsmarkedet, uden at det fik økonomiske konsekvenser at få passet børn i daginstitution.

Ministeren for ligestilling (Henriette Kjær):

Jamen det er, fordi min konklusion er en helt anden end fru Mette Frederiksens, for vi kan jo se, at denne her ordning, vi har lavet, hvor man har mulighed for at gå derhjemme og passe sit barn i 1 år, ikke bliver specielt udnyttet eller misbrugt, hvad man nu skal kalde det, af etniske familier. Der er ikke ret mange, der har lyst til at bruge ordningen, men jeg synes, vi skal have en bred vifte af forskellige ordninger, og der må vi ikke udelukke nogen, fordi vi er bange for, at nogle vil bruge dem for meget og uhensigtsmæssigt. Det kan jo ikke passe, at vi ikke må udvikle vores velfærdssamfund, fordi vi er bange for, at nogle forkerte grupper, vi helst ikke vil have osv., bruger de her ordninger. Derfor er jeg også